José Alexander Nogueira

Vihar után… „Kutyabaj”

1. Már nagyon fogytán volt az energiánk. A mesterséges nap fénye évről évre egyre halványabban világított. Az élet egyre nehezebb lett.

Apáink szerint a Földről már több, mint 90 éve nem érkezett szállítmány. Élelmiszerkészleteink is fogytán voltak, és az energiaválság miatt a szintetikus élelem előállítása is nehézségekbe ütközött.

Az energiahiány a kupolák belső hőmérsékletének rohamos csökkenéséhez vezetett, ami évente általában fél Celsius fokkal süllyedt.

Akkoriban már ritkán mértünk +10 Celsiusnál nagyobb értéket, időről időre érezhetőbbé vált számunkra, hogy a Plútó hidege lassan belopódzik az eddig biztonságot nyújtó építményeinkbe. A bázis három épületének levegőellátása is egyre bizonytalanabbá vált, ráadásul nagyon sok energiát emésztett fel. Még nem álltunk olyan technikai szinten, hogy a Plútó mérgesgázokkal teli fagyott légköréből éltető gázt nyerhessünk ki. Energiatartalékainkból már nagyon kifogytunk, ezért nem maradt túl sok reményünk a túlélésre.

Nem tehettünk semmit, ezért hosszú szenvedésre készültünk fel a hosszú élet helyett. Arra gondoltunk, hogy mikor nagyapáink nagyapjai ezt a telepet létesítették, bizonyára nem ilyen véget képzeltek el nekünk, az utódaiknak. Ezen a végzeten sokat gondolkoztunk, de tenni ellene semmit sem tudtunk.

A bázist csak a legszükségesebb berendezésekkel látták el. A nagyszámú csillagászati műszer mellett az esetleges meghibásodásokat kijavító gépek száma eltörpült. Minden tekintetben a Föld „rabszolgái” voltunk. A Föld miatt léteztünk és lakóitól függött végzetünk is. Hívójelünkre válasz továbbra sem érkezett.

2. Én a csillagszem elnevezésű fotontávcső optikusa voltam – azért mondom ezt így múlt időben, mert ez a szerkezet óriási energiát emésztett fel, ezért a vészhelyzet miatt a bázis parancsnoksága úgy döntött, le kell állítani a csillagászati megfigyeléseket. A munkámra nem volt tovább szükség, ezért átkerültem a javítóműhelybe. A szakemberek irányítása alatt a hibaelhárítás lett a feladatom. Eleinte élveztem a dolgot, azonban később ez a munka egyre nehezebb lett, mert az energiaellátásban beálló zavarok egyre több komoly meghibásodást okoztak.

A bázis a tevékenységét szinte teljesen beszüntette, csak önmagunk fenntartása lett a célunk. Mindenki jól tudta, ha nem érkezik segítség, akkor éveken belül bekövetkezik a vég az itt élők számára. A fagyhalál gondolata volt a legszörnyűbb, azt azonban tudtuk, hogy akár még 30 évig is kitarthatunk, ha jól takarékoskodunk. A 147 felnőtt mellett 6 gyermek is volt a bázison, ők szenvedtek a legtöbbet a nélkülözéstől és a hidegtől, s ez volt a dologban a legrosszabb.

Talán ez volt annak a magyarázata, hogy közel 8 éve már nem születtek gyerekek a telepen, a halálozások száma azonban évente nőtt. A kupolarendszer lakosságának statisztikai mutatói egyre csak zuhantak.

3. A Plútó, ez a Földnél jóval kisebb, a naprendszer szélén keringő kettős bolygórendszer lett az utolsó pont, ameddig az ember keze fizikailag elért. A sötétség és a hideg ellenére az ember elég jól megvetette a lábát ezen a bolygón. Sikerült a mesterséges nap segítségével tartósan száműzni a sötétséget, és a kietlen, jeges síksággal fedett Plútót kissé lakhatóbbá tenni. A bolygó éghajlata jelentősen megváltozott. Az örökös jég birodalmában helyet kapott a kevésbé fagyott hó is. A fagyott mérgesgázokkal teli légkör kissé felengedett, és gázneműve változott. Gyakoribbakká váltak a hóviharok, ami az ember megjelenése előtt elképzelhetetlen volt. A változás azonban még nem volt olyan erős, hogy a jég teljesen megolvadjon. Mivel a szénalapú életfeltételek hiányoztak, az emberek a kupolákon kívüli világban természetesen csak a védelmező szkafanderben létezhettek. Több expedíció kutatta éveken keresztül a bolygó felszínét és belsejét, de semmilyen életre utaló jelet nem találtak. Az évtizedekig tartó kutatások befejeződtek.

Végeredményben 3 kupolaépület és 85 emberpár maradt a bolygón. Ők látták el a csillagászati megfigyeléseket, geológiai kutatásokat és ők lettek a mi őseink – de ez ma már mind csak a múlt.

4. Talán 20 éves lehettem, amikor megjelentek, ennek már több, mint 30 éve. Hogy hogyan kerültek ide és mikor, senki sem tudta. Elméletek születtek, de bizonyítást sohasem nyertek. Megjelenésük szinte az egyik napról a másik napra történt. Később mindenki úgy emlékezett vissza, hogy egyszer csak ott voltak a kupoláink körül.

A legközelebb lévők talán 300 méterre álltak az épületeinktől. A kihunyóban lévő mesterséges nap fénye már oly erőtlen volt, hogy a pár száz méteres távolság is sötétbe veszett számunkra. Épületeink gyér világítása még jobban fokozta vakságunkat. Csak a teljes elsötétítés jöhetett szóba, és a rendelkezésünkre álló néhány infravörös távcső.

Ilyenkor a bázis sötétbe burkolódzott, mi pedig lélegzetünket visszafojtva meresztgettük szemeinket, hogy észrevegyük a szürkület homályába vesző lényeket. A kint tomboló hóvihar gyakorlatilag lehetetlenné tette a megfigyeléseket. Amikor elvonult a vihar, már hiába próbáltunk bármit vagy bárkit is észrevenni a kinti világban, életnek nyomát sem találtuk.

A bázisparancsnokság kiküldött 4 embert egy lánctalpas terepjáróval az idegenek pár nappal azelőtti tartózkodási helyéhez, a kis csoport azonban semmit sem talált.

Azon a napon jómagam is kint jártam. Mivel már elmúltam 20 éves, és minden kiképzést kiváló eredménnyel végeztem, engem is beosztottak abba a tízes csoportba, melynek tagjai vihar után a kupolák környékét megtisztították a hótól. A viharos forgatag után mindig ki kellett mennünk takarítani, különben a bázist előbb vagy utóbb betemette volna a ránk zúduló több tonnányi hó.

A munka jólesett és gyorsan ment, mert a kis nehézkedés a bolygó felszínén nem hátráltatott bennünket számottevően. Mi, fiatalok, sokszor jókat nevettünk, mikor egy-egy ugrás nagyobbra sikerült, mint terveztük. Az öregek pedig mindig csak morogtak ránk. A hólapátolás számunkra játék volt, de aznap nem játszottunk. Igyekeztünk hamar befejezni a munkát, mert az elmúlt napok izgalma tovább kísértett bennünket.

5. Az újabb – menetrend szerint bekövetkező – hóvihar előtt minden figyelmeztetés nélkül újra elsötétedett a telep. Ebédemet az étkezőben hagyva futottam a kupolafal tövébe. Éreztem, hogy a benti elsötétítés csak az idegenek újbóli felbukkanása miatt történhetett.

Ott álltak, ahol előzőleg is láttuk őket. Talán 8-10 idegen lehetett kint a gyilkos hidegben. Szerencsére a vihar még nem tombolt teljes erejével, így néhány percen át szabad szemmel is kivehetővé váltak a jövevények. Nem tudtam, hogy azért látom őket kistermetűnek, mert messze vannak tőlünk, vagy azért, mert nagyon alacsonyak. Arcom odanyomtam az átlátszó, üvegszerű falhoz, és próbáltam kivenni a homályban testük körvonalait.

Megdöbbenésemnek a lezúduló hóförgeteg vetett véget. Nem akartam elhinni, amit szemeim pár másodperccel előbb láttak.

A hozzám legközelebb lévő idegen egy nagytestű farkaskutya volt.

Mindenre számítottam, csak erre nem.

A „C" épületből a zsilipfolyosón átrohantam az „A" épület nagytermébe, és mire odaértem, már mindenki ott tolongott.

A bázison több fajhoz tartozó állataink is voltak, köztük öt farkaskutya is. A kutyák békésen álldogáltak a terem sarkában, ahová összeterelték őket. A tanácsteremben izzott a hangulat. Leültem kijelölt helyemre a szüleim mellett és feszülten várakoztam. A parancsnoki tanács közölte a megjelentekkel a nagy felfedezés hírét. A teremben lévő tudósokkal együtt mindenki próbált az elmúlt eseményekre fényt deríteni. Nemsokára hangos bekiabálásoktól zengett a tanácsterem, és pár percen belül olyan izgatott zsibongás lett úrrá mindenkin, hogy nem maradt emberfia, aki értett volna egy szót is az egészből. Természetesen logikus magyarázatot senki sem talált. Nekem is tele volt a fejem, kavarogtak a gondolataim és keseregtem magamban:

„Miért pont kutyák?"

A nagy zsivajban senki sem vette észre, mikor osontak ki a megriadt ebek. Aznap nem sikerült a takarítócsoportba bekerülnöm.

6. Harmadszori megjelenésükkor is úgy viselkedtek, mint az előző két alkalommal, azaz sehogy. Csak álltak, és figyeltek. Az idegenek és a közöttünk lévő távolság kicsit csökkent, de még így is túl messze voltak ahhoz, hogy jól megfigyelhessük őket. Mozdulatlanságuk a gyilkos hidegben, mindenféle védőöltözet nélkül a halálos légkörben példa nélküli volt. Úgy tűnt, hogy a „Kutyák" – mert így neveztük el őket – otthon voltak a Plútón. Fantasztikus lelkesedéssel töltött el bennünket az a rejtély, ami körüllengte az idegenek megjelenését ezen a bolygón.

Azon gondolkodtunk mindannyian, hogy honnan kerülhettek ide ezek a teremtmények és miért nem sikerült eddig még a nyomukat sem megtalálnunk. Azonban az ezernyi kérdésre továbbra sem tudott felelni senki.

Kapcsolatteremtési kísérleteink nem jártak eredménnyel. Úgy tűnt, hogy az idegenek nem voltak felszerelve műszaki eszközökkel, ezért nem lepődtünk meg, amikor rádiósugárzásunkra nem érkezett semmilyen válasz. Testüket látszólag nem fedte ruházat. Testfelépítésük és kültakarójuk megfigyeléseink szerint tökéletesen megegyezett a mi farkaskutyáinkéval.

Kinézetük miatt természetesen nagyon nehéz volt arra gondolnunk, hogy a kint élő lények értelemmel bírnak. Semmilyen magyarázatot nem találtunk arra, hogy ho-

gyan képesek elviselni az irtózatos hideget és a mérgező gázokkal teli légkört, nem beszélve a kinti alacsony nyomásról. Feltételeznünk kellett, hogy a jövevények egy általunk nem ismert módon jutottak a bolygó felszínére és valamilyen vizuálisan nem érzékelhető képességgel tudnak alkalmazkodni annak mostoha körülményeihez.

A „Kutyák" nem változtatták meg helyzetüket, sokszor már azt hittük, hogy talán nem is élőlények, hanem szobrok, és valaki azzal szórakozik, hogy vihar előtt mindig fölállítja őket a kupoláink körül.

7. Következő kapcsolatteremtési kísérletünk szörnyű kudarccal végződött. A bázis elöljárósága kiküldött egy lánctalpas járművet négy emberrel a fedélzetén, hogy megkíséreljék felvenni a kapcsolatot az idegenekkel. A négy önkéntes heteken át kemény tréningeken vett részt. Komolyan edzettek, hogy a hóvihar viszontagságait szerencsésen átvészeljék. A kapcsolatfelvétel sikeressége érdekében nehéz elméleti kiképzésben is részesültek. A felkészített kis csoportot még a hóvihar kitörése előtt kivezényelték az idegenek várható megjelenési helyére. A kiküldöttek feladata kissé izgalomba hozott mindenkit a telepen, hiszen nagyon jól tudtuk, hogy eddig még sohasem volt példa arra, hogy valaki kint töltse a vihart. Ezenkívül izgatott bennünket az is, hogy hogyan sikerül az első igazi találkozás az idegenekkel. A kis csapat 10 napi élelmet és elegendő oxigéntartalékot vitt magával, hiszen a vihar befejeződése előtt semmiképpen sem térhettek vissza a bázisra, mert bár kicsiny utat kellett volna megtenniük, ám egy vihar a Plútón nem azt jelentette, mint amit a Földön értettek rajta. A Plútó viharai elképzelhetetlenül erősen tomboltak, és a mágneses zavar miatt a tájékozódást segítő műszerek használhatatlanokká váltak. A vizuális navigálás pedig szinte teljességgel lehetetlen volt, hiszen a táj arculata pillanatonként megváltozott a bolygó felszínén.

Aznap a vihar előbb kezdődött, mint vártuk, ezért sajnos a kupolákban hiába meresztgettük szemeinket, bíztunk azonban a kiküldöttek talpraesettségében. A rádiókapcsolat a vihar erősödésével szinte percek alatt megszakadt. Annyit sikerült megtudnunk felderítőinktől, hogy a „Kutyák" még nincsenek a helyszínen.

A vihar olyan erővel kezdett tombolni, amilyen erősséget eddig még sohasem tapasztaltunk. Mi biztonságban voltunk a kupolákon belül, a kintiek életéért azonban nagyon aggódni kezdtünk, amikor már egy hete nem akart szűnni a gyilkos vihar. Sokat álldogáltunk a biztonságot nyújtó falak tövében és néztük a semmit. Hermetikusan el voltunk zárva a kinti világtól, azonban idegeink furcsa játékot játszottak velünk. Szinte arcunkon éreztük az űr fagyos leheletét, és borzongás futott át megannyiszor testünkön.

Az elemek szűnni nem akaró tombolásának tizedik napján kiküldték a mentőexpedíciót egy második lánctalpassal. Még sohasem tartott ilyen sokáig egyetlen vihar sem. Az erős hófúvás tökéletes hófüggönyt varázsolt szemeink elé. A mentőexpedíciót szinte azonnal betakarta az áradat, emberfeletti erővel küzdöttek, hiszen tudták, hogy társaik már 10 napja szenvedik a kíméletlen időjárást. Azt is tudták, hogy az első csoportnak a tartalékai kimerülőben lehetnek, ez még elszántabbá tette őket. Azonban ez sem volt elég. A mentőexpedíció képtelen volt fellelni a kapcsolatfelvételre kiküldött csoportot. Vihar után öt nappal bukkantak rá a hóval betemetett járműre, 500 méterrel nyugatabbra, mint ahol tartózkodnia kellett volna.

Az asztronautákat egy kivételével megtalálták. Elszórva feküdtek a terepjáró körül a hó alatt.

Később a bázison az esetet úgy rekonstruáltuk, hogy az emberek a szokatlan erősségű vihar miatt és a tartalékok kimerülése okán pánikba estek, ezért megpróbáltak visszatérni a bázisra, de eltévesztették az útirányt. Szerencsétlenségükre a lánctalpas a laza talajon megsüllyedt, ezért képtelenek voltak tovább haladni. Tartalékaik valószínűleg annyira kimerültek, hogy kénytelenek voltak a biztonságot nyújtó járművet elhagyni. Talán azt hitték, hogy már közel vannak a kupolákhoz, ezért megpróbálták gyalog átverekedni magukat a borzalmas tomboláson, az erős szél azonban elsodorhatta őket egymástól. Talán még órákig küzdöttek magányosan, míg el nem fogyott utolsó csepp erejük és oxigénkészletük.

A negyedik embert hét év múlva találtuk meg 50 méterre a „C" épülettől. Neki majdnem sikerült.

A „Kutyák" talán tudták, hogy változik a viharok erőssége, mert évekig színüket sem láttuk.

Az elkövetkező években az elemek óriási erővel csaptak le ránk.

8. Múltak az évek, és mi hiába gyülekeztünk a bázis falai mögött. A kéthetente esedékes vihar mindig óramű pontossággal jött és ment. Vihar után mindig egy tízes létszámú csapat ment ki takarítani. Ez már szinte szertartásunkká vált, így ment közel tíz éven át. Az emberek már kezdték elfelejteni a hajdani izgalmas időket.

Aztán egy napon újra megjelentek. Energiatartalékunknak már majdnem a végén jártunk, szinte mindig sötétben voltunk. Kupoláink belsejében állandóvá vált az este. Talán ez okozta, hogy amikor újra feltűntek, alig 150 m-re tartózkodtak tőlünk. Termetük már nagyobbnak tűnt, mint azelőtt, de ezt a közelségüknek tulajdonítottuk. Sokan voltak. Talán negyvenen vagy még többen. Próbáltunk nekik fényjeleket adni, integettünk, de eredménytelenül. Farkaskutya állományunk is megszaporodott közben. Próbálkoztunk azzal is, hogy a terembe betereltük kutyáinkat, hátha az idegenekhez való hasonlóságuk felkelti a lények érdeklődését. Próbálkozásaink minduntalan sikertelenek maradtak.

Mivel semmilyen formában sem tudtunk kapcsolatba lépni az idegenekkel, ezért a puszta figyelgetés lassan már megszokássá vált, s jelenlétük egyre érdektelenebbé zsugorodott számunkra a mindennapok fagyoskodásai mellett. A kupolákon belül már csak meleg réteges öltözékben lehetett elviselni az életet. A hőmérséklet annyira lecsökkent, hogy a túlélésért való küzdelem töltötte ki minden napunkat. Néhányan fontolgatták, hogy még egyszer ki kellene menni a „Kutyákhoz", de ezt a felvetett ötletet a tanács nem fogadta el, mert az idegenek mindig csak a vihar kitörése előtti percekben jelentek meg. Az elemek pedig olyan erősen tomboltak odakint, hogy kockázatos lett volna a kupolákon kívül tartózkodni ilyenkor. A vihar elmúltával a zord idő a „Kutyákat" is „elfújta". Vihar után továbbra sem sikerült a jövevények nyomára bukkanni.

9. Újabb éveknek kellett eltelniük, míg rájöttünk, hogy talán a fénynek valami köze lehet a „Kutyák" megjelenéséhez, mert minél jobban elsötétültek az épületeink az energiaforrások kimerülése miatt, annál több idegen jelent meg és annál közelebb jöttek. Ahogy életünk fénye elhalványult, megjelenéseik egyre gyakoribbak lettek, olyannyira, hogy már akkor is előtűntek a semmiből, amikor a viharnak nyoma sem volt. Mikor ez bekövetkezett, akkor újra úgy éreztük, hogy itt az idő a kapcsolatteremtésre. A „Kutyák" magabiztosabbá váltak, mert már mozogni is láttuk őket. A

telep körül 200-nál is több idegen lézengett szinte állandó jelleggel, a vihar elmúltával azonban mindig nyomuk veszett. Később aztán már a viharok elvonulása sem „riasztotta" el őket.

Az újabb kapcsolatfelvétel megkísérlését a vezérkar úgy akarta intézni, hogy vihar után a hólapátolással egybekötve történjen meg a baráti találkozó.

A parancsnokság szerinti felállás a következőképpen nézett ki: körülbelül 300 idegen lehetett a kupolák körül, s velük szemben a mi 10 fős takarító csoportunk.

Először sajnáltam, hogy nem sikerült bekerülnöm a csapatba, de később ezt szerencsémnek tartottam.

A találkozásról rádiófelvétel is készült – természetesen ez eléggé egyhangú felvétel volt, ugyanis az idegeneknél nem jöhetett számításba a rádiózás, *(a felvétel Z13/27-82 kódokkal hívható ki a hangkristályból)*, de az üvöltözésen kívül szinte semmi sem vehető ki a történtekből.

Sajnos ez a kapcsolatfelvételi kísérlet is katasztrofális véget ért, és ezzel pontot tett a további próbálkozásainkra.

A 10 férfi kilépett az épületből, és a zsilipajtók szinte még be sem záródtak, amikor az idegenek megindultak, szinte egyszerre a kint ácsorgók felé. Az alig 50 m-es rohanásuk gyorsabban zajlott le, mintsem ezt elképzelni lehetett volna.

A feszültség egy pillanat alatt a tetőfokra hágott, de szinte azonnal felváltotta a rémület. Eszeveszett üvöltözés kezdődött az épületekben bent és kint is.

A „Kutyák" gyors rohanása nem baráti üdvözlés volt, hanem támadás.

A harc másodpercek alatt lezajlott, a szörnyűséghez némelyikünk olyan közel volt, hogy szinte csak a kupolák 10 cm-es védőfala választott el bennünket a kinti borzalomtól.

Néhány lövés dördült el kint, és a vágtató idegen lények ahogy jöttek, úgy el is tűntek. A következő sokkoló órák a 10 szétmarcangolt ember testének beszállításával és az események rekonstruálásával teltek el.

Mivel a mészárlás pontosan a zsilipajtó előtt történt, a holttestek beszállítása fizikailag nem volt nehéz feladat, idegileg azonban nagyon megterhelő volt. A nehéz páncélbetétes szkafanderek olyan állapotban voltak, mintha egy húsdarálón engedték volna át a szerencsétlenül jártakat. Az idegenek közül a mieink egyetlen egyet sem tudtak leteríteni. A kupolákban még sokáig hallatszott a hozzátartozók jajgatása, aztán szép csendesen úrrá lett mindenkin a félelem. Tudtuk, hogy ez után a nap után soha többé nem mehetünk ki szkafanderben.

10.

A takarítás több, mint egy hónapig szünetelt, a bázis azonban már félig hó alá került, ezért egy lánctalpas jármű ideiglenesen rászerelt bádog lapátokkal ment ki végrehajtani a szükséges munkálatokat. A nehézkes gép a pár perces munkát feszült órák alatt tudta végrehajtani. Csak azután mertünk fellélegezni, miután az idegileg és testileg agyongyötört pilóta visszatért közénk. A lánctalpas gép vezetője elmondta, hogy néha már leszámolt az életével, mert jól látta, hogy körülötte sündörögnek a pokoli teremtmények. A megrendítő események után saját farkaskutyáinkat el kellett zárnunk, mert ha megjelentek valahol, már pánik tört ki.

Újabb évek teltek el különösebb események nélkül.

Az energiánk fogyott, a félelmünk maradt és nőtt.

A „Kutyák" olyan szemtelenekké váltak, hogy odamerészkedtek a bázisunk falai-

hoz s pofájukat nekinyomva figyelték a benti világot. Ilyenkor mi félve hátrahúzódtunk, s megfagyott körülöttünk az amúgy is fagyos légkör. Ezeknek a lényeknek a tolakodó jelenléte tartotta fenn bennünk az amúgy is erős halálfélelmet.

Néha valamelyik dög nekirohant a kupola falának, mi ilyenkor ijedten ugrottunk hátra. Tudtuk, hogy a bennünket elválasztó fal vastagsága olyan erős, amivel fizikai lény nem bírhat el, de mégis mindig rettegés fogott el bennünket, akárhányszor hallottuk a koppanásokat.

Alig pár hét alatt azonban újra rá kellett döbbennünk arra, hogy ezek a vadállatok újabb rettenetes dologban törik konok koponyájukat.

A koppanások száma már-már szinte elviselhetetlenné vált. Még hetekkel azelőtt percenként három-négy koppanás hallatszott. Később ez a szám már elérte a másodpercenkénti egy-két koppanást.

Pár héttel később a kopogások egyenletesekké váltak, majd valamilyen borzalmas, ütemszerű kopogássá változott az életünk. A vadak a „B" épületet teljesen körbefogták és oly erővel verték a fejüket, hogy el kellett hagynunk a kupolát a zsilipfolyosókon át.

Kezdetben nem értettük, hogy mi a céljuk az idegeneknek, fizikusaink azonban kiszámították és számítógépeinken modellezték nekünk, hogy a „Kutyák" igen is értelmes lények, mert kihasználják a rezonancia erejét. Elképedve hallgattuk előadásukat és lassan rá kellett döbbennünk, hogy nem sokára a „B" épület már nem a miénk lesz, hanem azé a sötét értelemé, amely a rettenetes jövevényekben munkálkodott. Alig 8 napunk maradt az élelmiszerek és egyéb tartalékok átmentésére. A „B" épületet sikerült kiürítenünk. A nyolcadik napon egy óriási reccsenéssel végigrepedt a „B" kupola fala. Már csak órák kérdése volt azután a sorsa. Tehetetlenségünkben kínlódva az öklünket rágtuk.

11. A külső légköri nyomás kisebb volt a belsőnél, ezért a nyomáskiegyenlítődés miatt a „B" kupola valósággal szétrobbant. A belső éltető gáz pillanatok alatt elszisszent, magával ragadva a lerögzítetlen tárgyak tömkelegét. A megrázkódtatás után hirtelen néma csend lett. Még sokáig néztük a térségben szétszóródott tárgyakat, aztán a következő vihar mindent betemetett.

A „Kutyák" egy időre újra eltűntek.

A megmaradt két épület nyert egy kis energiát, mert a talaj alatt üzemelő fotongenerátoroknak eggyel kevesebb kupola ellátása vált feladatukká. A „B" épületet sikerült még idejében lezárni, és sikerült kiiktatni az energiaellátás rendszeréből. A katasztrófával némi időt nyertünk a túléléshez, a belső hőmérséklet egy ideig normalizálódott, és a világítás is „felizzott". Pár hónapra ismét előkerülhettek a fontosabb megfigyelő műszerek. Természetesen a fotontávcső nem tartozott ezek közé, így továbbra is „munkanélküli" maradtam. A használatáért túl nagy árat kellett volna fizetnünk később. A bázis főméltóságai úgy döntöttek, hogy mi, emberek, felvesszük a harcot az idegenekkel.

A döntéssel mindenki egyetértett, de az általános ujjongás elmaradt.

12. Volt két meteorit-elhárító nehézlövegünk. Úgy döntöttünk, hogy használni fogjuk. A két nagy hatótávolságú rakétakilövő a két kupolaépület tetején e célra kialakított lövegtoronyban volt elhelyezve. A harmadik a „B" épület tetején volt, de az megsemmisült, a kupolával együtt. A kisebb kézi fegyverzetet és a sziklarob-

bantáshoz használt tölteteket a hajdani „B” épületbe vezető két zsilipfolyosó maradványaiba telepítettük. Pár hetes munkával sikerült ugyancsak e két folyosó maradványait lezárni a külvilágtól, és aláaknázni mintegy 30 m-es szakaszt. Az aknatelepítés azt a célt szolgálta, hogy ha a „Kutyák” bejutnának a két folyosóra, akkor meg tudjuk semmisíteni azokat a részeket, amelyeket már a birtokukba vettek. Az egyik folyosót kettő, a másikat 3 zsiliprészre tudtuk osztani, így a zsiliprészek külön is felrobbanthatóakká váltak. A zsilipfolyosóban a fegyverzetet húsz és harminc ember kezelte, azaz rekeszenként tíz-tíz fő. Ők szkafanderben vonultak ki vész esetén. Az ötven embert úgy sorsoltuk ki, még az ütközet előtt. A sors döntésével mindenki egyetértett. A kupola lövegtornyaiban nyolc-nyolc ember foglalt helyet.

Eltelt pár nap, de semmi sem történt. Az izgalom a tetőfokára hágott. Idegeneknek nyomát sem láttuk és semmi sem mozdult, majd jött egy kétnapos vihar. A nyugalom, ami utána következett, elviselhetetlenül hosszúnak tűnt. Közben kemény munka folyt a zsilipfolyosókban. Az ott elhelyezett könnyűfegyverzet tisztántartása, és a folyosó falán a fényvágóval metszett hasítékok megtisztítása a jégtől nem kis feladat volt. Az „A” és „C” épület közötti zsilipfolyosót megerősítettük, belső vasszerkezeti szereléssel kitámasztottuk s egyéb kötőelemekkel felszereltük. Majd kívülről az egyik terepjáró és némi robbanóanyag segítségével sikerült laza talajjal befednünk az egészet. Gyakorlatilag a két kupolát összekötő zsilipfolyosó a felszín alá került. A zsilipfolyosó bármilyen megrongálódása súlyos érvágás lett volna a bázisnak. Tudtuk, hogy ha a folyosó használhatatlanná válik, akkor a telep két részre oszlik és így erőink szinte teljesen védtelenné válnának.

Abban bíztunk, hogy a „Kutyák” nem olyan intelligensek, hogy erre rájöjjenek. Reménykedtünk abban, hogy a támadásuk következő célpontja nem a főépület lesz. Az „A” kupola volt ugyanis a bázis lelke. Szerelőink minden életfontosságú berendezést ott lévő vezérlőteremből irányítottak. A kupola elvesztése pontot tett volna az egész létesítmény sorsára. A „C” épület kevésbé volt fontos, mint a szomszédja, de annak az elvesztése is súlyos problémákkal járt volna.

Számításaink szerint a „C” kupola ostromára kellett felkészülnünk, mert az előző támadás a legkisebb épületet érte. Nem tudtuk, milyen ereje van az ellenségnek, de támadási logikájukat próbáltuk követni. Mivel a telep „C” szárnya kisebb volt az „A” szárnynál, ezért erőinket úgy helyeztük el, hogy ezúttal a támadást sikeresen visszaverhessük.

A kinti fagyos szél süvöltött, s a menetrend szerinti vihar közeledett. A mozgásérzékelő jelzőműszerek vijjogó figyelmeztetése rázott fel mindenkit a dermesztő némaságból. A kinti homályban mozgásba lendült a táj.

13. A mechanikus infravörös letapogatók talán több ezer pontot jeleztek a lokátor képernyőjén. Minden pont egyenként egy-egy idegen volt. Tudtuk, hogy megkezdődött... Minden ember elfoglalta előre meghatározott helyét. Feszült csend keletkezett, majd lassan megkezdődtek a puffanások és koppanások. A „C” épület térsége hemzsegett az idegenektől, míg az „A” kupola üvegfalán szinte nem is hallatszott koppanás, A parancsnokság tűzparancsa minden űrruha sisakrádiójában egyszerre hangzott el.

A különböző meteorológiai rakéták és töltetek nem a célnak megfelelően, de jól működtek. A fegyverekké átalakított kilövő eszközök a vártnál jobb célpontossággal

és hatásfokkal rendelkeztek. Ennek az eredménye pillanatok alatt megmutatkozott. Az egyoldalú tűzharcban az emberek mérgüket és elkeseredettségüket lőtték ki a külső világba. Óriási villanásokkal robbantak fel a rakéták és egyéb „fabrikált" lövedékek. Az egymást követő több száz detonáció és fényfelvillanás szinte bevilágította a környező területet, felforrósítva a közvetlen légkört.

A detonációk hőjétől a külső jégpáncél láthatóan megolvadt, de amint hatásfokuk elmúlt, a víz azonnal megfagyott a robbanás kráterében. A fergeteges tombolást még a közben kitört hóvihar is tetézte. A robbanások füstjét és a párolgó jég gőzét a szél hamar tovakergette, s felbukkant a homályban a megváltozott környezet képe.

A „C" részlegből fellőtt jelzőrakéta majdnem egy teljes percen át bevilágította a térséget. Szemünket és agyunkat ekkor gonosz, de jóleső látvány töltötte el. Több száz „Kutya" holt teteme hevert szétszóródva a síkságon. A kavargó hó azonban csakhamar betemette a halott ellenséget.

Örömujjongásunk nem tarthatott soká, mert pár óra múlva ismét elkezdődött a kopogás, de oly erővel rontottak ránk a gazok, mint még soha. Az újabb tűzparancs pillanatnyilag ismét rendet teremtett.

Mire a füst eloszlott, az életben maradt idegenek elkotródtak, és a térséget újra a halott tetemek tömege terítette be.

Pillanatnyi megelégedésünket a rémület váltotta fel, mert a felszálló füst gomolygásában láthatóvá vált a „C" épületből kivezető zsilipfolyosó-maradvány sérülése. Megdöbbenésünkkel szinte egy időben az aláaknázott zsilipszakasz felrobbant, majd pár pillanat múlva a „C" kupola melletti zsilipszakasz is megsemmisült. A „Kutyák" két napra eltűntek.

14.

A vihar mindent betemetett, és mi nem mertünk kimerészkedni a bázis kupoláiból. Azt sem tudtuk kideríteni, hogy mi történt a két zsilipkamrában azon a szörnyű napon. Az önmegsemmisítőt csak emberi kéz hozhatta működésbe, és mivel a műszerek semmilyen meghibásodást sem regisztráltak, ezért feltételeztük, hogy komoly veszélynek kellett lennie ahhoz, hogy a húsz ember a halált választotta inkább, mint a pillanatnyi késlekedést. Módjukban állt volna a „C" épületbe menekülni, majd a pusztító erőket onnan is szabadjára engedhették volna. Feltételezésünk két nap múlva beigazolódott.

A lények újabb támadása hirtelen és célratörő volt.

Újabb támadásuk ekkor már nem a „C" egység ellen irányult, hanem a főkupola ellen. Gyors elszántságuk azonban hiábavaló volt, mert kemény ellenállásunk valósággal lesöpörte őket a környező síkságról. Győzelmi mámorunk azonban nem tarthatott soká, mert ekkor bekövetkezett az újabb szerencsétlenség. Elvesztettük a hajdani „B" kupolából az „A"-ba vezető zsilipfolyosó legbelső, 1-es számú kamráját.

Az óriási detonáció mindenkit meglepett, hiszen az egész támadás és ellentámadás néhány percig tartott csupán, ezért feltételeznünk kellett, hogy az idegenek nem csak a rezonanciát vették igénybe a támadáskor. Gyors számításaink szerint a „B" kupola falát majdnem 1 hónap alatt semmisítették meg. Mivel a zsilipfolyosó falvastagsága csak a fele lehetett a kupolákénak, ezért a legjobb esetben is legalább 2-3 hét kellett volna annak áttöréséhez. A zsilipkamrában lévő 10 ember megint nem a menekülést választotta. Sokat töprengtünk, hogy vajon mi történhetett az „A" épület zsilipajtaján túl és miért kellett 10 jól képzett emberünknek újra elpusztulnia.

LACZI

Újabb problémánk az volt, hogy nem sikerült rádióösszeköttetést teremteni a bázistól immár különvált két összefüggő zsilipkamrával. A zsilipkamrák látszólag nem sérültek meg. Műszereink is használhatatlanná váltak, hiszen a detonáció minden összekötő kábelt széttépett. Tudtuk, ha él még odaát valaki, akkor a sötétben energiaellátás nélkül maradt, így a Hold hidege lassan, de feltartóztathatatlanul bekúszik a zsilipkamrákba, befejezve a gyűlölt ellenség megkezdett munkáját.

Még órák múlva sem sikerült semmilyen életjelt észlelnünk, pedig akár csak egyetlen jelzőrakéta kilövése is meggyőzött volna bennünket, hogy kiküldjünk egy terepjárót. Arra a megállapításra kellett jutnunk, hogy az idegenek valahogy bejuthattak a zsilipkamrákba és a legénységet elpusztították.

Még napokig látszottak a felrobbant kamrából szerteszét repült holttestek maradványai a kupolák között. Néha meg-megcsillant egy-egy űrruha-foszlányon egy hideg szikra, majd a kezdődő hófúvás homályba borított mindent, ölelőn betakarva ellenséget és barátot egyaránt.

15. A „Kutyák” már jó ideje nem mutatkoztak, de a tőlük való rettegés megőrjített bennünket. Nem tudtuk felfogni, hogy miért akarnak bennünket mindenáron elpusztítani. A hófúvások már veszélyesen sok jeget, havat és törmeléket halmoztak fel a kupoláknál. Néhol már olyan magas buckák emelkedtek, hogy a távolba látást akadályozták. A kupolára nehezedő súly egyre veszélyesebbé vált. A számítások azt bizonyították, hogy a kemény védőfal anyaga nem képes sokáig ellenállni az egyre nehezebb súlynak, ezért nem vált kétségessé, hogy valakinek ki kell mennie a terepjáróval. Érthető okokból nem akadt önként jelentkező. Ezért a számítógép véletlenszámgenerátora jelölte ki azt a személyt, akinek vállalnia kell a kockázatot a többi emberért.

A számítógép az egyik tanácstagot jelölte meg. Erre még sohasem volt példa a bázis életében, de most senki sem reklamált, hiszen a bázis normális élete már jó néhány éve felbomlott. Az elöljáró nem tehetett mást, kiment takarítani.

A több hónapos várakozás alatt energiakészleteink tovább fogytak. A hőmérséklet ismét egy fokkal lejjebb mászott. Közérzetünk rosszabbodott, idegeink felőrlődtek. A „gaz Kutyák” pedig sehol sem mutatkoztak.

A két kupola lövegtornyában elhelyezett nehéztüzérségi fegyverzet kivételével gyakorlatilag védtelenek voltunk. Az emberek visszahúzódóbbak lettek, az 5 éve tartó háború feldúlta az igaz emberi érzéseket. A nők a férfiakkal együtt harcolva teljesen megkeményedtek, a félelem azonban mégis beköltözött a kupolák közé. Sokakat a halál közelsége izgatott és napról napra várták az újabb csatát, mert szenvedélyükké vált a pusztítás. Némelyek úgy magukba zárkóztak, hogy a külvilággal való kapcsolatukat teljesen beszüntették. Sokan gyászoltak. Voltak, akik reménykedtek, hogy a hallgatag Föld egyszer újra megszólal, és szabadulást hoz rájuk. A legtöbben azonban reálisan mérlegeltek, számoltak, gondolkodtak, de megoldást, igazi megoldást nem találtak.

16. Hónapok múlva újra elkezdődött. Amerre a szem ellátott, mindenütt „Kutyák” voltak. Számukat még megközelítőleg sem lehetett meghatározni. Egyetlen esélyünk a két lövegtorony volt. A fenevadak talán a végső összecsapásra készülődtek, mert az „A” épületet rohamozták meg. Öngyilkos harcmodoruk félelmet és kétségbeesést keltett. A lövegtornyok okádták a tüzet és mészárolták a dühödt ellenséget, de a koppanások nem ritkultak a kupola falán. A szűnni nem akaró ostrom 8

órája tartott már, de hevessége nem hagyott alább. A töltetek felvillanásakor láthattuk belülről az idegenek elpusztított és még mindig küzdő erőit. A halál borzalma még nagyobb erőt adott az ellenségnek. Talán több százezer idegen test feküdt a felolvadt mocskos talajon, amikor a „C" kupola lövege felmondta a szolgálatot.

A támadás ekkor még jobban felerősödött. A koppanások erős üteme szinte felszaggatta dobhártyánkat. A távolban lévő lények megmerevedtek, és figyelték a kupola tövében „dolgozó" társaikat. Mozdulatlanságuk volt a mi tehetetlenségünk kifejezője, mert az „A" lövegtoronyból csak a távolabbi célpontokat tudtuk kilőni, a löveg a saját kupolája tövébe csak nehezen tudott tüzelni, és az is azzal a veszéllyel járt, hogy megsérülhet a kupola. Mivel a távoli cél lövése értelmetlenné vált, az „A" löveg hamarosan befejezte a tüzelést. Kénytelenek voltunk megadni magunkat, az ellenség azonban nem olyan intelligenciával rendelkezett, mint mi, ők, mintha mi sem történt volna, ugyanolyan hevességgel rohantak neki a kupola falának. Tudtuk előre, hogy mi lesz ennek az eredménye. Lassan megkezdtük az élelmiszer és a különböző létfontosságú berendezések átszállítását a „C" részlegbe. Tudtuk, ha a fő épületet elvesztjük, akkor elvesztjük az életben maradás legkisebb reményét is.

A koppanások üteme és ereje nem csökkent.

17. Több, mint egy hónapig tartott az ütemes kopogás. Mindannyian azt kívántuk, hogy érjen már véget az egész, mert a monoton ütem hangja már az őrületbe kergetett mindenkit.

Mi, emberek, a harcmodorunkon nem tudtunk változtatni, mert be voltunk zárva kupoláink falai közé. Az egyetlen megmaradt zsilipfolyosót aláaknáztuk, és mindenféle fellelhető építőanyaggal nekiláttunk az utolsó kupolánk megerősítésének. Megpróbáltunk nem figyelni a „Kutyákra" és eszeveszett kopogásukra, azonban az egyik napon éles reccsenésre figyeltünk fel. Szívünkbe markolt a fájdalom, hiszen az ismerős hang tudtunkra adta, hogy ismét a rezonancia győzött.

Pár óra múlva végig kellett néznünk, ahogy a nyomáskülönbség végzett az „A" kupolával is.

Kétségbeesésünk csak fokozódott, amikor a megsemmisítő robbanás után alig 3 óra múlva a „C" és az egykori „A" részleget összekötő folyosó is semmivé vált.

Ekkor döbbentünk rá, hogy 3-4 hónapnál tovább nem húzhatjuk ki, akkor sem, ha az idegen lények örökre eltűnnének. Mivel lövegtornyunk továbbra sem működött, még a védekezés lehetősége sem merülhetett fel.

18. Az ellenség ismét eltűnt. Több, mint egy hónapig színüket sem láttuk, közben a viharok teljesen eltűntették az egykori „A" és „B" kupolát összekötő folyosó megmaradt két zsilipkamráját.

Éreztük, hogy az idegenek hamarosan újra eljönnek, és azt is tudtuk, hogy most már teljesen védtelenek vagyunk. Az elmúlt viharok annyira betemették egyetlen megmaradt kupolánkat, hogy a rá nehezedő súly már elérte a kritikus értéket. Egyre közeledett a következő vihar kitörésének várható ideje, és ez végzetessé válhatott volna a kupola és lakói számára, a felette felhalmozódott súly miatt. Valakinek ismét ki kellett mennie, hogy eltakarítsa a felhalmozott havat és jeget. Az a tudat, hogy a kinti sötétségben egyedül kell valamelyikünknek 10-15 órát dolgoznia, attól rettegve, hogy az átkozottak ismét előbukkanhatnak, mindenkinek összeszorította a gyomrát.

A piszkos munkát – azaz a megfelelő személy kiválasztását – ismét a számítógép végezte el.

Amikor meghallottam a saját nevemet, legszívesebben eltűntem volna valamelyik lakóépület mögött, de ha már a szerencse vagy balszerencse az én nevemet dobta ki, nem volt más választásom.

Elmentem és előkészítettem a lánctalpast, betettem a szkafanderemet és mellé 3 láda oxigénpalackot, 3 láda élelmiszert és ivóvizet. A többiek kissé sajnálkozva mondták, hogy ne felejtsem el, nem piknikre megyek. Arcukon láttam, hogy nem lennének most a helyemben.

Mély levegőt vettem és magamra zártam a lánctalpas fémajtaját. A zsilipkamrából kiszivattyúzták a levegőt, majd a gépem mögött bezárult a belső zsilipajtó. A külső kapu szép lassan húzódott félre. A nyíláson jókora hóförgeteg zúdult be. Leengedtem a kotrót és gázt adtam, kitolva a beömlött havat a zsilipkamrából. A térséget csak a csillagok halványan pislákoló fénye világította meg.

19. Már több, mint 10 órája dolgoztam rendületlenül. A „C" kupola lassan kibontakozott előttem. Tökéletesen egyedül voltam. A hókotró rengeteg tetemet kotort elő, néha egy-egy emberi maradvány is előkerült. Kezdetben ilyenkor mindig leálltam a géppel, aztán arra gondoltam, hogy most már úgyis minden mindegy, és újra elkezdtem a munkát. Nem figyeltem, mi kerül a hókotró lapátja elé. Mivel a rádiókészülékem néma volt, mert az egykori főépülettel együtt megsemmisült a rádióösszeköttetést szolgáló adóberendezés, ezért csak egyoldalú kommunikációt tudtam folytatni a bázis megmaradt részével. A kupolában lévők nagy feliratokat mutattak fel nekem, én pedig elolvasva azt, azt tettem, amit parancsoltak.

Már majdnem végeztem az egész környék megtisztításával, amikor a bent lévő társaim rémült hadonászással mutogatni kezdtek nekem. A gesztikulációból kikövetkeztettem, hogy ismét itt lehet az ellenség a közelben. Pár perc múlva észre is vettem a körülöttem lévő néhány idegent.

Azonnal abbahagytam a munkát és járművemet a kupola bejárata felé irányítottam. Hirtelen azonban rémület szorította össze a torkomat, mert rájöttem, hogy elkéstem. Ekkor már rengeteg vicsorgó alak volt körülöttem. Hiába álltam fel a bejárati rámpára, az ajtó nem nyílt ki. Fejembe az a gondolat hasított, hogy ha én bejutok a zsilipkamrába, akkor velem együtt ők is bejuthatnak a kupolába, és ezt senki sem kockáztathatja meg. Megfordítottam a gépem, szembe a támadókkal, hogy láthassam a fejleményeket. Ekkor már ezer és ezer lény vette körbe a kupolát. Hallani semmit sem lehetett a kinti világ zajaiból, de a némaságban is lüktetett fejemben a monoton kopogás.

20. Tudtam, hogy ez a vég. Láttam, hogy a kupolában lévő társaim fejvesztve rohangálnak. Tehetetlenségemben üvöltözni kezdtem, majd kétségbeesve, lihegve a dühtől, mereven próbáltam úrrá lenni magamon.

A következő négy nap alatt sem történt semmi változás. Láttam, hogy az idegenek, erős fejüket a kupola vastag, kemény falának ütik, és azt is láttam, ahogy társaim egy csapatba verődve megadták magukat az időnek. Úgy éreztem, megőrülök. 12 napon keresztül többször is az idegenek közé hajtottam a gépemmel. Szinte élveztem, ahogy eltapostam őket, üzemanyagom azonban nagyon fogytán volt, ezért igazi eredményt nem érhettem el így, csak meghosszabbítottam társaim és a magam szenvedé-

sét. Kezdetben még ujjongtak az emberek, amikor látták, hogy a szétnyomott pokol ördögei miként kínlódnak, de az újra felhangzó monoton kopogás teljes letargiába taszította őket.

Kénytelen voltam gépemmel leállni, és végignézni a pusztulást. Láttam, amint a kupola fala hosszan végigrepedt. Láttam, hogy társaim némelyike szkafanderbe öltözik, és láttam, miként roppan össze az utolsó menedék. Akik nem haltak meg azonnal a nyomáskülönbség összeroppantó robbanásában, vagy attól, hogy szkafanderben messzire kirepültek a környező területre, azokkal az idegenek végeztek szinte azonnal.

Perceken belül már semmi sem jelezte, hogy a bolygón valaha emberek kolóniája élt, és dolgozott. Lassan mindent betemetett a szűnni nem akaró vihar, és a „Kutyák" is eltűntek, csak én maradtam ott egyedül nyomorommal.

21. Lassan felkészültem a halálra. Élelmiszeradagom legfeljebb még 14 napra volt elegendő, oxigénkészletem azonban már csak pár napig tarthatott ki. Nem volt más lehetőségem, kénytelen voltam megkeresni az egykori „A" és „B" kupolákat összekötő folyosó betemetett kettes és hármas zsilipkamráját. Mire végeztem a zsilipcellák környékének megtisztításával, üzemanyagkészletem olyannyira megcsappant, hogy kénytelen voltam gépem biztonságot nyújtó fedezékét elhagyni. Gyalog indultam a kettes zsilipkamra felé. A „Kutyáknak" nyomát sem láttam.

Amikor odaértem a kettes számú cellához, azonnal rájöttem, hogy miért is nem semmisült meg.

A zsilipajtót nyitva találtam, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy amikor az első számú zsilipcella felrobbant, akkor az idegenek ellen itt harcoló emberek egy része vagy az első vagy a második kamrában tartózkodhatott. Mivel a robbanás hirtelen és váratlanul következett be, ezért nem maradt annyi idejük sem, hogy bezárják a kettes cella zsilipajtaját. A robbanás után feltételezhetően a benti és a kinti nyomáskülönbség miatt minden és mindenki kirepült a nyitott ajtón. Csak abban reményked-

hettem, hogy a hármas számú cella nem sérült meg, mert feltételezésem szerint abban a kamrában kellett még lennie levegőnek. Azt is tudtam, hogy amint kinyitom az ajtót, abban a pillanatban a kamrában lévő lég kiillanhat a végtelen űrbe.

22. Pár perc gondolkodás után rájöttem a megoldásra. Lánctalpasommal odaálltam a harmadik cellát az egykori négyes kamrával összekötő zsilipajtó elé. Járművemből kibocsátottam egy szívó szondát, majd az űrruhámat ismét felöltve kimentem és a kemény fémajtón kézi lángvágó készülékemmel egy lyukat vágtam, majd egy gyors mozdulattal a lyukba helyeztem a szonda hegyes végét. Két óra múlva jelezték műszereim, hogy a hármas cellából az összes levegőt kiszivattyúztam terepjáróm oxigéntartályába. Üzemanyagom tovább fogyott, de azt már tudtam, hogy legalább másfél hónapi levegőszükségletem már megment a fulladás kínjától.

Tudtam azt is, hogy a cellában rengeteg felhalmozott étel- és italkonzerv található, ezért mindenáron be kell mennem. Így hozzájutottam több hónapi élelmiszerhez. A nehéz ládákat áthordtam a terepjárómba. A zsilipkamrában lévő fegyvereket alig használták, ezért energiaszintjük kielégítő volt. Egy kézi töltővel végigjártam a cella belsejét és az összes fegyver akkumulátorjaiból lefejtettem a megmaradt töltést. Járművem energiaszintjét így kissé megemelhettem.

Miután kiürítettem a zsilipkamrát, már nem volt rá többé szükségem. Felszereltem a rádió-detonátorokat, majd újra bezárkóztam kissé szűkké vált lánctalpasomba.
A következő órákat számolással töltöttem el. Kiszámítottam, hogy ha jól tudok takarékoskodni a levegőmmel, és nem használok több energiát, csak annyit, amennyit a gépemben lévő hibernáló-készülék üzemben tartása megkövetel, akkor talán 8-10 évnyi álom még várhat rám. Arra számítottam, hogy a Földről talán már elindult egy mentő expedíció. Úgy gondoltam, ha álomban töltöm az időt, akkor talán van rá esélyem, hogy a hibernáló-kapszula óránkénti vészjelzéseit fogva rám találnak, akkor is, ha közben az elkövetkező viharok betemetik járművemet. Talán nem is hittem ebben igazán, csak megnyugtatni akartam magam, hiszen a Föld már hosszú-hosszú ideje nem reagált a bázis jeleire.

23. Miközben elvégeztem a hibernáláshoz való egészségügyi előkészületeket, ismét kitört a vihar. Észrevettem a homályban ide-oda imbolygó alakokat. Idegenek voltak. Megpróbáltam nem törődni velük. Azt gondoltam, rám nem lehetnek veszélyesek, mert járművem vastag páncélja megvéd tőlük. Talán ezt ők is érezhették, mert nem intéztek támadást terepjáróm ellen, holott érzéseim szerint jól tudták, hogy a nagy monstrum belsejében ember is tartózkodik.

A hármas és a kettes zsilipkamra sem érdekelte különösebben őket.

Egyre többen őgyelegtek azonban a környéken. Ilyen sokat még soha sem láttam belőlük. Nem féltem tőlük, de fájó emlékeim újra a szívembe markoltak.

A rádió-detonátort akkor indítottam be, amikor a legtöbb idegen lény tartózkodott a közelében.

Talán túl közel állhatott járművem a robbanás központjához, vagy túl nagy töltetet alkalmaztam, mert olyan lökőhullám kapta el gépemet, hogy a laza talaj csúszni kezdett a jármű alatt és felborította. Hirtelen megrémültem, a mérőműszerek azonban nem jeleztek sérülést vagy meghibásodást. Lassan megnyugodtam. Míg el nem múlt a vihar, járművem oldalfalán aludtam.

24. Elhatároztam, hogy kimegyek és egy lapáttal kitemetem járművemet, és megpróbálok kicsit aláásni, hogy vissza tudjam billenteni. Sejtettem, hogy ez nehéz munka lesz és azt is tudtam, hogy ez sok oxigénembe és fáradtságomba kerül, de féltem attól, hogy a hibernáló berendezésnek nem tesz jót a felfordult helyzet. Azonkívül a hibernáló tepsiben mindenképpen csak hanyattfekve lehetett elhelyezkedni. Minden úgy volt rajta kiképezve, hogy a vízszintes helyzethez megfeleljen. Az intravénás szerkezetnek pedig kifejezetten nem tett volna jót a függőleges fekvés. Mivel a jól lerögzített hibernátort képtelen lettem volna elmozdítani a szűk helyen, ezért mindenképpen a talpaira kellett állítanom a lánctalpast.

Felöltöttem védőruhámat és a derekamra kötöttem a mozgásérzékelő műszereket. Kivittem egy csákányt és egy lapátot, és elkezdtem a munkát. Megtisztítottam a gépet a hótól, majd a talajon lévő lánctalpak alá kis tölteteket helyeztem.

Mozgásérzékelőm nem jelezte semmiféle életnek a jelenlétét körülöttem.

Távolabbról felrobbantottam egyenként a tölteteket, majd az így keletkezett gödröt kiszélesítettem csákányommal. Három napon át dolgoztam, mire úgy éreztem, talán már meg lehetne próbálni a járművet a gödörbe taszítani. Nekifeszültem az oldalának, azonban a gépezet meg sem moccant. Tovább ástam, majd visszamásztam a járműbe, és kiemeltem belőle az elektromos emelőberendezés tartozékait. Az emelő darabjait a lánctalpas alá helyeztem és összeszereltem. Lassan, megfontoltan emeltem meg a gépem, mert nem akartam túlbillenteni az árkon, amit a lánctalpak alá ástam. Talán másfél méteres emelés után a monstrum csúszni kezdett az árokba, majd a következő pillanatban egy erőteljes rántással átbillent egyensúlyán és a gödör fenekén a talpaira állt. A hosszú, de sikeres munka után úgy ugráltam járművem mellett, mint egy kisgyerek.

25. Bemásztam járgányomba és meggyőződtem arról, hogy fontos eszközeim túlélték-e a visszabillentést.

Már csak annyi maradt hátra, hogy kimenjek az emelőért. Annyira izgatott voltam attól a gondolattól, hogy pár perc múlva befekszem a hibernálóba, hogy úgy döntöttem, nem szedem szét az emelőt, hanem odavonszolom a zsilipajtó elé és a járművem zsilipkamrájába behúzom az egész szerkezetet a belső vontatóval. Ráhelyeztem az emelőre a megfelelő vontatóhurkokat, majd visszamentem a vezérlőpult műszerfalához. A vontató hurkokat gépi vezérléssel beakasztottam a megfelelő vonókörömbe, majd szép lassan behúztam az emelőszerkezetet a zsilipkamrába. Mivel a művelet elég sok időt vett igénybe, míg az automata dolgozott én csendesen levettem szkafanderem. A nehéz fizikai munka kissé szokatlan volt számomra. A fáradtság már elhatalmasodott bennem. Előre örültem már a hosszú, nyugodt pihenésnek. Beadtam magamnak a megfelelő injekciót, melyben hibernáló fagyasztáshoz a vér kristályosodásának meggátlására elkészített enzim volt. Majd óvatosan beadtam az erős kábító adagot is. A készítmény hatásáig még volt néhány percem.

Miután meggyőződtem arról, hogy a külső zsilipajtó bezáródott, kinyitottam a belső ajtót, hogy az emelőt tovább vontathassam.

Azonban mozgásérzékelőm hirtelen csipogni kezdett és szinte ugyanabban a pillanatban megjelent a résnyire nyílt ajtóban előttem egy idegenszerű koponya.

26. A félig nyitott ajtajú hibernátorba ugrottam, és magamra rántottam a plexi búrát. Szinte abban a pillanatban, amikor a zárszerkezet bekattant, az idegen

feje erősen koppant a fejemhez közel. Láttam a szemeiben a gyilkos ösztön felvillanását. A gyilkos fajzat újra, talán még nagyobb erővel vágta fejét a plexithez. Undorító nyála végigszaladt az átlátszó anyagon. Rémülten húztam magam össze. Szívem hevesen dobogott, pedig az imént beadott szer már hatni kezdett. Tudtam, hogy egy darabig még biztonságban vagyok, mert a hibernátor 8 cm vastag anyaga jó darabig kitart.

Csak 8 cm-re voltam a haláltól, ez rettenetesen megrémített.

Nem volt más választásom, megkezdtem a hibernálást. Szerencsére a hibernátorban is elhelyezték a kezelő berendezést. A jármű belsejéből előírás szerint a levegőt a kapszula légtartályaiba kellett volna szivattyúzni, azonban ezt nem tudtam végrehajtani belülről. Kezem lassan nyomogatta be a kis billentyűket, közben rettegve hallgattam az erős koppanásokat. Szemeimet becsuktam, hogy ne is lássam a förtelmes lényt.

Mikor már érezhetően erősödött kábulatom, akkor egy gyors mozdulattal a fejemre illesztettem a fekvőhelyembe épített emlék- és álomdetektor érzékelő tappancsait. Ez a kis műszer a hibernált állapotban keletkező agyhullámokat, a „jéghideg" mélyalvás álom- és feltoluló emlékképeit filmszerűen rögzítette a berendezés háttértárába, hogy a későbbiekben a teljes hibernációs folyamat lekövethetővé váljon.

A hőmérséklet egyre csökkent és engem lassan hatalmába kerített a létfentartó gép csövecskéiben keringő folyadék mámorító hatása.

A koppanások zaja egyre tompább lett, és egyre távolabbról hallottam azokat. Köd szállt agyamra, kezeim nem engedelmeskedtek. Úgy éreztem, lebegek, lehunyt szemeim mint ólomajtók nehezedtek rám. Már nem hallottam semmit.

Talán már nem is voltam a testemben...

Hét hosszú év múlva megérkezik egy automatikus mentőhajó.

A robot berendezések felkutatják a jelzéseket sugárzó lánctalpas járművet. Kisza-

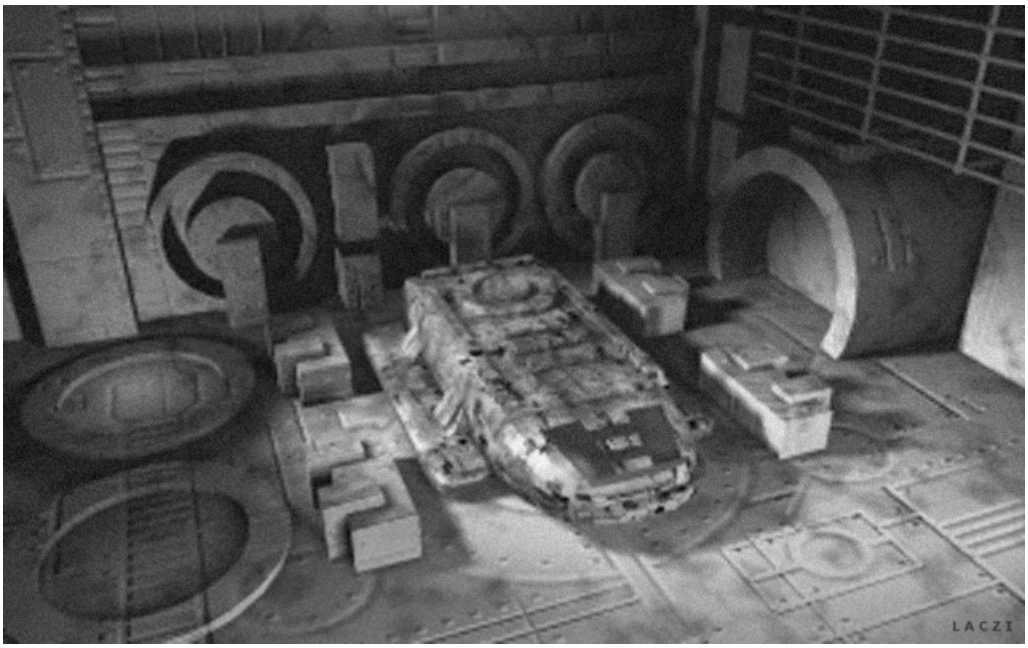

badítják a több méteres hó és jég alól. Egy óriási emelő-berendezéssel a több tonnás gépet beemelik az automata űrhajóba, majd megkezdik a lánctalpas jármű szétvágását, mert olyan állapotban van a terepjáró, hogy képtelenség az ajtókon behatolni.

A gépek kiveszik egy férfi holttestét a szétrepedt falú hibernátorból és egy zsákba helyezik. A hókotróvá átalakított lánctalpas jármű háttértárolójából az adatokat a felvett álom- és emlékfilmekkel együtt letöltik saját memóriájukba. Szinte azonnal megkezdődik a rögzített adatok elemzése. Az automata számítógépek monoton működéssel ontják magukból az információt, majd rövid rádióüzenet indul a Föld felé:

A KUTATÓ-KOLÓNIA MEGSEMMISÜLT.		
Életjelek:	Homo sapiens	— *negatív*
	Canis	— *pozitív*

Az automatikus mentő űrhajó visszaindul a naprendszer belseje felé, hogy a regisztrált tényeket mielőbb megvizsgálhassák az emberek is.

A gépek nem gondolkodnak azon, vajon hogyan képes egy farkaskutya életben maradni hét éven át, egyedül, étlen-szomjan.

A kutyus boldogan csóválja a farkát, játékos, el-elszaladgál az űrhajó rejtett zugaiba. A robotberendezések a megfelelő időben elkészítik a megfelelő ételmennyiséget. A kutyus azonban alig eszik valamit, de látszólag kutyabaja sincs.

Az űrhajó memóriájának mélyén, az álomfilm-tároló szektorának rejtett zugaiban lejátszásra várva pihen az a rögzített néhány mondatfoszlány, amit egy bázislakó dúdolgathatott valamikor, mielőtt végleg álomba szenderült és amire most még senki sem figyel:

Vihar után elszáll a lelkem,
elmerülök a végtelenben.
Hátam mögött nem marad más:
fájdalom, elhaló jajdulás,
mordulás, ördögi vicsorgás,
fénylő, szikrázó surranás,
apró-cseprő koppanás...

A földön már nagyon várják, hogy végre tanulmányozhassák a felgyülemlett adatokat a kolónia történetéről, amit kísérletképpen egyedül hagytak, hogy megfigyeljék, hogy egy bázis képes-e egyedül a végtelenben – mindenféle külső segítség nélkül – fennmaradni. A Földön már tudják, hogy a kísérlet kudarccal ért véget.

Az automata űrhajó pedig csak rója a kilométereket, és egyre közeledik a Föld felé, hogy a halott kolónia „ajándékát” átnyújtsa szeretett anyabolygójának.